

lets leukers doen	137
Soep en zwarte zwanen	139
Bier en taart en een toast op mevrouw	142
Dieptepunt	146
Over de streep	148
Examentraining	151
Een leerzame werkweek	152
Kwestie van inzicht	158
Cactuslikeur	160
Het leuke van belasting betalen	162
Project economische historie	164
Ik wil het wel met u doen	166
Groene vingers	168
Geen bloemetje verdiend	169
Heksen	170
Sneeuwbaaleffect	174
Jackpot	176
Verdieping	177
Wachten tot het vuur dooft.	181
Geveld	183
Weer thuis	187
Toch weer even op school	190
Ik ben vandaag zo vrolijk, zo vrolijk	192
Nabeelden	195
Reflectie en verantwoording	199
Gebruikte literatuur en werkwijze	201
Dankwoord	203

VOORWOORD

Petra werd geen docent omdat ze daar altijd naartoe had gewerkt. Ze werd het omdat ze op een zeker moment merkte dat er iets ontbrak. Ze werkte als accountant bij een bank, deed haar werk zorgvuldig en goed, maar aan het eind van de dag bleven de verhalen uit. Terwijl ik, destijds nog directeur in de zorg, thuiskwam met verhalen over mensen, werd haar steeds duidelijker hoe bij die bank persoonlijke ervaringen waren opgelost in abstracties, modellen en processen.

Ik vroeg haar wat ze vroeger eigenlijk had willen worden.

‘Juf,’ zei ze, zonder nadenken.

Ik stelde voor om eens achter in een klas van een middelbare school te gaan zitten, gewoon om te ervaren. Ze nam dat voorstel serieus. Op de dag dat ze dat deed, kwam ze opvallend vrolijk thuis, en toen de school haar een dag later belde met de vraag of ze economiedocent wilde worden, viel voor haar alles op zijn plek.

We kennen elkaar al sinds de vierde klas atheneum. Daar spijbelde zij nog meer dan ik, altijd in voor lol. In mijn ogen hoorde zij bij de populairsten van de klas, iets wat haar later heeft verbaasd: zij herinnerde zich vooral haar onzekerheid, haar gevoel er niet bij te horen. Maar als puber zie je jezelf anders dan ande-

ren je zien. Juist dat verschil, dat onzichtbare spanningsveld tussen buitenkant en binnenkant, wilde zij later leren herkennen bij leerlingen, niet om het glad te strijken, maar om het serieus te nemen.

Als zij-instromer kwam Petra het onderwijs binnen met een verleden buiten de schoolmuren. Ze wilde begrijpen hoe dingen werken, waarom leerlingen vastlopen en wat hen weer in beweging brengt. En vooral: ze wilde het goed doen. Dat is haar karakter, wat ze ook onderneemt, ze doet het met volle aandacht en verantwoordelijkheid.

Toen ze eenmaal voor de klas stond, ging bij haar het vuur echt branden omdat het voor haar een plek was waar voor haar alles samenkomt. De klas als een kleine samenleving waarin je dagelijks moet afwegen wanneer je stuurt en wanneer je volgt. Ik zag hoe ze daar haar draai vond.

Petra staat niet meer voor de klas. Door een hersenbloeding werd het lesgeven onmogelijk, het werk dat zo bij haar hoorde.

Je hoeft geen docent te zijn om dit boek te lezen. Haar verhalen gaan uiteindelijk niet over onderwijs, maar over mensen. Over gezien worden, over vertrouwen en hoe één zin, één gebaar of één moment iemands richting kan veranderen. En over hoe zorgvuldig je met die momenten moet omgaan.

Petra heeft dit boek geschreven omdat ze niet meer voor de klas kan staan, maar nog wel iets te zeggen heeft. Omdat goed onderwijs begint bij het aanwakkeren van een vuurtje.